

Wyrok z dnia 19 stycznia 2005 r.

III KRS 10/04

Przepis § 20 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 22 grudnia 2001 r. w sprawie szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa i postępowania przed Radą (Dz.U. Nr 152, poz. 1725) nie wyklucza możliwości złożenia przez sędziego wyjaśnień w formie pisemnej.

Przewodniczący SSN Kazimierz Jaśkowski (sprawozdawca), Sędziowie SN:
Roman Kuczyński, Zbigniew Myszka.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 stycznia 2005 r. sprawy z odwołania Andrzeja S. od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa [...] z dnia 22 lipca 2004 r. w przedmiocie odmowy wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego.

o d d a l i ł odwołanie.

U z a s a d n i e n i e

W wyniku uchylenia wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2004 r., III KRS ¼, uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 15 października 2003.r [...] odmawiającej wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego Sądu Rejonowego w J. przez Andrzeja S. po ukończeniu przez niego 65 roku życia i przekazania jej sprawy do ponownego rozpoznania Rada podjęła uchwałę z dnia 22 lipca 2004 r. [...], w której nie wyraziła zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego przez Andrzeja S. W uzasadnieniu rozstrzygnięcia podniosła, że Sąd Najwyższy w wyroku uchylającym poprzednią uchwałę w sprawie wskazał, że sędzia na poszczególnych etapach postępowania zmierzającego do rozpoznania jego wniosku o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego po ukończeniu 65 roku życia nie został powiadomiony o miejscu i terminie posiedzeń właściwych organów proceduralnych w tej sprawie. Nie miał on możliwości zapoznania się ze sformułowanymi

w jego sprawie opiniami, a tym samym nie miał on możliwości ustosunkowania się do nich poprzez złożenie ewentualnych wyjaśnień.

Krajowa Rada Sądownictwa mając na względzie wskazania Sądu Najwyższego, przy ponownym rozpoznaniu sprawy dwukrotnie zapraszała sędziego Andrzeja S. na rozmowę. Pierwszy raz na dzień 14 czerwca 2004 r., ponownie na dzień 19 lipca 2004 r. Krajowa Rada Sądownictwa podkreśliła, iż sędzia na żadną z rozmów się nie stawił, natomiast nadesłał pisemne wyjaśnienia. Zaznaczyła, iż po pierwszym zaproszeniu sędziego wyjaśnił, że od kwietnia 2004 r. leczy się szpitalnie na depresję. Prosił o zrozumienie, gdyż rozmowa dotycząca jego wniosku stanowiłaby dla niego kolejny ogromny stres, grożący pogorszeniem stanu zdrowia. Po ponownym zaproszeniu wyjaśnił, iż nadal intensywnie się leczy z depresji i korzysta ze zwolnienia lekarskiego. Zalecane jest mu unikanie wszelkich sytuacji mogących wywołać stresy.

Krajowa Rada Sądownictwa w motywach swej decyzji podkreśliła, że niezależnie od negatywnej opinii Kolegium Sądu Okręgowego w K., opisywana w pismach sędziego S. utrata zdrowia i odporności na stres przemawia przeciwko uwzględnieniu wniosku o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie przez niego stanowiska sędziego. Brak odporności na stres stawia bowiem pod znakiem zapytania możliwość należytego wykonywania obowiązków sędziowskich, gdyż obowiązki te są stresujące ze swej natury.

Sędzia Sądu Rejonowego Andrzej S. w odwołaniu od powyższej uchwały podniósł, iż stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa uważa za niesłuszne i krzywdzące, gdyż czasowa utrata zdrowia ma swe źródło wyłącznie w działaniach Kolegium Sądu Okręgowego w K., którego stanowisko uważa za tendencyjne. Ponadto podniósł, iż sprzeczne ze stanem faktycznym jest stanowisko Rady, jakoby nie stawiając się na rozmowy nadesłał pisemne wyjaśnienia. W swych pismach do niej podał jedynie przyczyny, dla których nie mógł stawić się na rozmowy w Warszawie, nie chcąc ograniczać się jedynie do przesłania kopii zwolnienia lekarskiego. Sędzia nie wskazał przy tym żadnego przepisu prawa, który jego zdaniem został naruszony.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z § 20 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 22 grudnia 2001 r. w sprawie szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa oraz postępowania przed Radą (Dz.U. Nr 152, poz. 1725) w sprawach

indywidualnych Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania. Sąd Najwyższy wskazał ten przepis w motywach wskazanego wyżej rozstrzygnięcia zapadłego przy poprzednim rozpoznawaniu niniejszej sprawy (wyrok z dnia 7 kwietnia 2004 r., III KRS 1/04, OSNP 2005 nr 2, poz. 25). Na regulację tę Sąd Najwyższy wskazał także w wyroku z dnia 10 czerwca 2003 r., III KRS 3/03 (OSNP 2004 nr 12, poz. 217), w którym przyjął, że Krajowa Rada Sądownictwa nie powinna rozstrzygać o przeniesieniu sędziego w stan spoczynku bez użycia jego wyjaśnień.

Należy przyjąć, iż przy ponownym rozstrzygnięciu sprawy Krajowa Rada Sądownictwa zastosowała się do powyższych wytycznych Sądu Najwyższego. Mając na względzie wskazania zawarte w wyroku z dnia 7 kwietnia 2004r., III KRS ¼, dwukrotnie zapraszała sędziego Andrzeja S. na rozmowę. Sędzia dwukrotnie nie stawił się. Z uzasadnienia uchwały Rady wynika jednak, iż nadesłał pisemne wyjaśnienia. Tym samym należało przyjąć, iż Krajowa Rada Sądownictwa spełniła wymagania proceduralne wskazane w § 20 ust. 1 rozporządzenia z dnia 22 grudnia 2001 r., przepis ten bowiem nie wyklucza możliwości złożenia przez stronę wyjaśnień w formie pisemnej. Co prawda skarżący w swym odwołaniu zakwestionował ustalenie, iż treść przesłanych do Rady pism upoważniała do wniosku, iż są to jego wyjaśnienia w sprawie. Wniosku tego nie połączył jednak z zarzutem naruszenia żadnego konkretnego przepisu prawa, podczas gdy stosowanie do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawie odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o kasacji (art. 13 ust. 6 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa , Dz.U. Nr 100, poz. 1082) oznacza, że odwołanie powinno zawierać przytoczenie podstaw odwołania rozumianych tak jak podstawy kasacyjne w przypadku wniesienia kasacji - art. 393³ § 1 pkt 2 w związku z art. 391¹ k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2004 r., III KRS 2/04, jeszcze nieopublikowany). To zaś zgodnie z art. 393¹¹ § 2 k.p.c. oznacza, iż Sąd Najwyższy był związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonej uchwały.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.

=====